

คำนำ

เรื่องผีๆต่างๆเป็นเรื่องที่มนุษย์ต่างให้ความสนใจกันอย่างมากๆ แต่ยิ่งสนใจกันมากสักเพียงใดก็เท่ากับจะมีความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นมาด้วยเหมือนกัน เพราะดวงวิญญาณที่ยังไม่ถึงที่ตายนั้นแหละที่พยายามจะสำแดงตนให้แก่คนที่สัมผัสที่หกได้พบเห็นในรูปลักษณะแตกต่างกันไป โดยมากก็จะสำแดงรูปลักษณะให้เห็นเป็นภาพที่ก่อนตายหรือตายไปแล้ว อย่างกับวิญญาณที่ต้องตายด้วยอุบัติเหตุก็จะปรากฏกายตามที่เกิดเหตุ นั่นก็เป็นเพราะว่าดวงวิญญาณยังหาทางกลับบ้านไม่ถูก หรือตายก่อนเวลา ทำให้เกิดใหม่ไม่ได้ จึงต้องมีสภาพเป็นวิญญาณเร่ร่อน รอจนกว่าที่จะถึงกำหนดเวลา จึงจะสามารถไปเกิดยังภพใหม่ได้

ไม่ว่าจะตายก่อนกำหนดหรือตายตามกาลเวลา ล้วนก็เป็นที่น่าสนใจแก่บรรดาผู้แสวงหาเรื่องผีๆต่างๆทั้งสิ้น เช่นนั้นในหนังสือเล่มนี้จึงมีเรื่องราวของผีๆต่างๆชวนให้สนใจอีกมากมาย

สนใจก็ขอเชิญเปิดอ่าน ณ. บัดนี้ละ และก็ขอให้สนุกกับเรื่องผีๆต่างๆไ้จะมัวแต่นั่งอกสั่นขวัญแขวนกันอยู่นะคะ จากใจวิรัชฐาคะ

รถผีสิง

กันยาเป็นหญิงสาวที่โชคคิดคนหนึ่ง ได้สมรสกับชายหนุ่มที่ดีพร้อม ซ้ำก็ยังเป็นตำรวจตามที่พ่อแม่ของกันยาปรารถนาที่อยากจะมิลูกเขยเป็นตำรวจมาช้านานแล้ว ถึงแม้ว่าสามีของกันยาจะเป็นตำรวจชั้นผู้น้อย มียศเพียงสิบตำรวจเอกแต่กันยาและพ่อแม่ต่างก็ภูมิใจ

แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้พ่อแม่ของกันยาไม่พึงพอใจ นั่นก็คือ เป็นเมียตำรวจแล้วก็ต้องโยกย้ายตามสามีไปตามที่ต่างๆ อยู่บ่อยๆ กันยาไม่อยากจะจากพ่อแม่ไปไกลเลย แต่เพราะความจำเป็น ยิ่งกับเพื่อนบ้านที่มักจะพูดให้กันยาฟังอยู่เป็นประจำกับประโยคที่ว่า “รถไฟเร็วแม่ ลิก ตำรวจ” ให้อัศจรรย์นี้มันช่างเสียบแทงเข้าไปในหัวใจของกันยาเสียเหลือเกิน พ่อแม่ก็ห่วง สามีเมื่อห่างไกลก็กลัวจะไปมีผู้หญิงคนใหม่ กันยาต้องนั่งกอดเข่าครุ่นคิดจนเข้าปลายังไม่ตกลงท้องเลย จนแม่ของกันยาต้องเข้ามาปลอบโยน และเสนอให้กันยาไปอยู่กับสิบตำรวจเอกสมหมายที่จังหวัดโคราช พร้อมกับให้คำมั่นสัญญากับกันยาว่า จะดูแลตัวเองและพ่อของกันยาอย่างดีที่สุด กันยาจึงสบายใจมากขึ้น แต่ก็จะต้องส่งเงินมาให้พ่อกับแม่ใช้แต่ละเดือน จากนั้นกันยากับสิบ

ตำรวจเอกสมหมายจึงช่วยกันเก็บข้าวของที่จำเป็นไปใช้กันที่จังหวัดโคราช ส่วนอย่างอื่นที่ไม่จำเป็นมากนักก็คงจะไปหาซื้อกันเองที่จังหวัดโคราชนั้นแหละ

กันยากับสิบตำรวจเอกสมหมายย้ายมาอยู่ที่โคราชได้สามปีแล้ว และมีลูกสาวตัวน้อยๆอายุเกือบจะสามปีด้วยเหมือนกัน เพราะก่อนที่จะย้ายมาที่โคราชนั้นกันยาก็ก่เริ่มตั้งท้องอ่อนแล้ว กันยาและสิบตำรวจเอกสมหมายจึงรักลูกสาวตัวน้อยๆของเขาทั้งสองอย่างมาก และตั้งชื่อให้ว่า หนูตุน หนูตุนเรียนหนังสืออยู่โรงเรียนที่ใกล้ๆกับโรงพักที่สิบตำรวจเอกสมหมายทำงานอยู่นั้นแหละ ทุกวันกันยาก็ก่จะมีหน้าที่รับส่งหนูตุน

สามโมงเย็นของวันนี้กันยาก็ก่ได้ไปรับหนูตุนที่โรงเรียน และกำลังจะพาหนูตุนเดินกลับมายังบ้านพักตำรวจหลังโรงพัก จู่ๆหนูตุนก็ร้องกรี๊ดขึ้นมา หน้าตาซีดชวนสงสาร

“หนูตุนจ๊ะ หนูตุนร้องทำไมหรือจ๊ะ” กันยาถาม หนูตุนอย่างห่วยไย หนูตุนไม่ตอบ ได้แต่เอามือปิดหน้า แล้วร้องกรี๊ดๆอยู่อย่างนั้น นิ้วมือก็ยังชี้ไปที่ซากรถคันหนึ่งซึ่งเกิดอุบัติเหตุในเมื่อเย็นวาน ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงลากรถเก๋งคันนั้นมาจอดไว้ที่หน้าโรงพัก

ยังเห็นหนูคุณมีท่าที่แปลกๆกันยากี่เริ่มทำอะไร
ไม่ถูก แต่ก็พยายามอุ้มหนูคุณแล้วรีบพาเดินกลับมายัง
บ้านพักตำรวจหลังโรงพักในทันที

เมื่อถึงบ้านพักแล้วกันยากี่ไม่ได้ซักถามอะไรกับ
หนูคุณอีกเลย ด้วยอาการของหนูคุณยังคล้ายกับตกใจ
หวาดกลัวอยู่กับสิ่งบางอย่าง กันยาริบหาข้าวปลาให้หนู
คุณรับประทานแล้วจับหนูคุณอาบน้ำรีบพาเข้าห้องนอน
ทันที หนูคุณนอนนิ่งคลุมผ้าห่มแต่ศีรษะจรดเท้า กันยา
จึงได้แต่อดหนูคุณไว้แนบกับอกด้วยความรักและ
ห่วงใย

ห้าโมงเย็นแล้วสิบตำรวจเอกสมหมายจึงออกเวร
จากโรงพัก และเดินเข้ามาในบ้านพัก กันยาจึงหาข้าว
ปลาอาหารมาให้สิบตำรวจเอกสมหมายรับประทาน สิบ
ตำรวจเอกสมหมายเห็นบรรยากาศที่บ้านดูแปลกๆไปจึง
อดใจไม่ได้ที่จะถาม

“วันนี้ดูบ้านเราแปลกๆไปนะยา”

“จ๊ะ ที่แปลกก็คงจะเป็นเพราะยายหนูคุณแก
นอนหลับไปแล้ว และก็ไม้ออกมาต้อนรับพี่หมาย
เหมือนกับทุกๆวันสิจ๊ะ” กันยาบอก

“แล้วทำไมวันนี้ยายหนูคุณถึงกลับเร็วจัง ทิวิก็
ไม่ยอมดูด้วยมั้ง”

สิบตำรวจเอกสมหมายพูดอย่างอารมณ์ดี

“จ๊ะ ยายเองก็ว่าวันนี้ดูยายหนูคุณแปลกๆนะจ๊ะ
ยังตอนที่เดินผ่านซากรถเก๋งที่จอดอยู่หน้าโรงพักหนูคุณ
แกยังมีท่าทีที่แปลกๆมากด้วยจ๊ะ”

กันยาบอก สิบตำรวจเอกสมหมายถึงกับตาลุก
จ้องมองกันยาด้วยสายตาที่แปลกๆ

“ยาว่าอย่างไรนะ”

“ก็อย่างที่ยายบอกพี่หมายแหละจ๊ะ ยายหนูคุณแก
แปลกๆไปตั้งแต่ตอนที่เดินผ่านซากรถเก๋งนั้นแล้วละจ๊ะ
แกร้องกรี๊ดๆ เอามือปิดหน้า แล้วขี้นิ้วมือไปทางซากรถ
เก๋งนั้น” กันยาบอกอีก

“แล้วยายหนูคุณบอกยายด้วยหรือเปล่าว่า พบ
เห็นอะไรในซากรถเก๋งนั้นด้วยหรือเปล่า”

สิบตำรวจเอกสมหมายถามเสียงรัวเร็ว ดวงตา
ยังคงจ้องมองอยู่แต่กับที่ใบหน้าของภรรยา

กันยาส่ายหน้า แต่ก็ยังอดที่จะถามอะไรจากสิบ
ตำรวจเอกสมหมายไม่ได้

“ที่ซากรถเก๋งนั้นมันมีอะไรหรือจ๊ะพี่หมาย”

สิบตำรวจเอกสมหมายกวาดสายตามองไปรอบๆ
บ้านพักด้วยแววตาหวาดกลัว แล้วจึงลุกไปปิดหน้าต่าง
ประตูบ้านก่อนที่จะเดินกลับมานั่งที่เก้าอี้ตัวเดิม

“ที่ซากรดเก็งนั่นนะมีคนตาย ตายกันตั้งสี่
คนนะยา เป็นผู้ชายวัยกลางคนกับผู้หญิงวัยกลางคน
และทั้งสองก็เป็นสามีภรรยากันด้วย ผู้ชายวัยกลางคน
กับผู้หญิงวัยกลางคนตายที่เบาะหน้าของรถ แล้วส่วน
หญิงสาววัยยี่สิบห้าปีกับเด็กผู้ชายวัยสิบสองปีเป็นลูกสาว
กับลูกชายนั่งอยู่เบาะหลังแบบตายกันยกตระกูลเลยก็ว่า
ได้”

สิบตำรวจเอกสมหมายบอกอย่างสั้นๆกลัวๆ
“นั่นก็แสดงว่ายายหนูคุณของเราแก่เห็นผีี่ตนสิ
จะพี่หมาย” กันยาพูดเสียงสั้นๆ

“พี่ก็ยังไม่ว่าใจนะ เพราะเขาเองก็บอกว่ายายหนู
คุณเอกไม่ยอมพูดอะไรไม่ใช่หรอ” สิบตำรวจเอก
สมหมายพูด

“แต่ยาเริ่มมั่นใจแล้วสิจะพี่หมาย ว่าแต่ว่าที่ซา
กรดเก็งนั่นมีใครเจอผีกันบ้างไหมละจะ” กันยาอีกอย่าง
สนใจระคนกับความหวาดกลัว สิบตำรวจเอกสมหมาย
พยักหน้าช้าๆ

“ใครกันหรือจะพี่หมายที่เจอผีที่ชากรดเก้ง
นั่นนะจ๊ะ”

“ก็พวกตำรวจที่อยู่เวรกลางคืนกันบ้าง ชาวบ้าน
ที่มาแจ้งความกันบ้าง แต่พี่ว่าอย่าไปสนใจเลยนะ
และยากี่ห้ามพูดถึงเรื่องนี้ให้ยายหนูตุนฟังอีกด้วย”

สิบตำรวจเอกสมหมายพูดตัดบท แต่ใจก็ยังนึก
หวาดกลัวอยู่ไม่น้อยด้วยเหมือนกัน ยิ่งคืนพรุ่งนี้เขาเอง
ก็ต้องไปเข้าเวรบนโรงพักอีกด้วย บรรยาการของ
โรงพักต่างจังหวัดมันก็แตกต่างกับโรงพักในกรุงเทพฯ
มากมายนัก โรงพักที่กรุงเทพฯมันยังมีแสงสีสวยๆให้
เจอะเจอ แต่กับโรงพักต่างจังหวัดนี่สิ มันช่างมีแต่
ความวังเวงและหวาดกลัว ยิ่งจะมองไปที่ชากรดเก้งที่มี
คนตายถึงสี่ศพ ใจยิ่งพาสั่นสะท้าน

เช้าของวันใหม่ กันยาพยายามปลุกหนูตุนให้ลุก
ขึ้นมาจากเตียงนอนเพื่อที่จะเตรียมตัวอาบน้ำและ
รับประทานอาหารก่อนที่จะไปโรงเรียนเหมือนกับทุกๆ
วัน แต่วันนี้ไม่เหมือนกับทุกๆวัน เพราะหนูตุนออก
อาการเกร็งไม่ยอมที่จะไปโรงเรียนอย่างเด็ดขาด กันยา
พยายามซักถามถึงสาเหตุที่หนูตุนไม่ยอมไปโรงเรียน

เพราะอะไร หนูคุณไม่ตอบเอาแต่ร้องไห้กลับบ้านจนสืบท
ตำรวจเอกสมหมายและกันยาต้องพากันอ่อนใจ

“อาเถอะยามือยายหนูคุณแกจะไม่ยอมไป
โรงเรียนก็ตามใจแกเถอะนะ ยังเด็กอยู่ด้วยเขี้ยวเงินไปก็
เท่านั้น รอให้โตกว่านี้สักหน่อยถ้าจะไม่ยอมไปเรียน
เจอไม่เรียนจากพี่แน่”

สืบทตำรวจเอกสมหมายพูดแล้วอมยิ้ม กันยาก็
ส่งก้อนให้กับสามีนในข้อหาที่ให้ท้ายลูก แต่สุดท้ายผู้ที่
ได้รับชัยชนะก็คือหนูคุณ คือไม่ต้องไปโรงเรียนตาม
จุดประสงค์ และวันทั้งวันที่หนูคุณต้องหยุดไปโรงเรียน
หนูคุณก็อยู่แต่บ้าน ไม่ยอมออกจากบ้านแม้จะวิ่งไปซื้อ
ขนมรับประทานเหมือนเคย สืบทตำรวจเอกสมหมายกับ
กันยาต่างก็ได้แต่ครุ่นคิดกันอยู่ในใจว่า อะไรกันที่มัน
เกิดขึ้นมากับหนูคุณ แต่ทั้งสองสามีภรรยาต่างก็ไม่มี
ใครจะกล้าเอ่ยถามสิ่งใดกับหนูคุณกันเลย

จวบจนกระทั่งพระอาทิตย์ตกลงสู่พื้นดิน และ
พระจันทร์ก็กำลังจะเคลื่อนลอยขึ้นท้องฟ้าแทนพระ
อาทิตย์ สืบทตำรวจเอกสมหมายจึงเตรียมตัวที่จะไป
เข้าเวรที่โรงพักในค่ำคืนนี้

“จะไปเข้าเวรที่โรงพักแล้วหรือจะพี่หมาย”

กันยายน

“จ๊ะ พี่ไปละนะ อยู่บ้านก็ดูแลยายหนูคุณดิด้า ด้วยละ อย่าถูกลูกเขี้ยวแกย้งคุณแปลกๆไปด้วย” สิบตำรวจเอกสมหมายบอก กันยาจึงรับปาก จากนั้นสิบตำรวจเอกสมหมายจึงก้าวออกจากบ้านพักตรงไปยังโรงพักในทันที

คำกั้นนี้บรรยากาศของโรงพักดูวังเวงยิ่งกว่าทุกๆ วัน ซ้ำบ้านโรงพักก็ยังมีตำรวจอยู่ไม่เพียงก๊นาย มีพลตำรวจสองคนที่ทำหน้าที่เฝ้าประตูนักโทษ แล้วนั่งเป็นสิบเวรหนึ่งคนก็คือสิบตำรวจเอกสมหมายเอง ส่วนตำรวจคนอื่นๆ ต่างก็ขับรถออกลาดตระเวนกันตามที่ต้องการ

โต๊ะที่สิบตำรวจเอกสมหมายนั่งอยู่นั้นก็ตั้งอยู่ที่หน้าโรงพัก มองออกไปด้านนอกก็จะพบซากรถหลายๆ คันที่จอดอยู่เพื่อเป็นหลักฐานในการทำคดี แต่ครั้นสายตาของสิบตำรวจเอกสมหมายจะมองผ่านไปยังซากรถเก๋งคันนั้น หัวใจของสิบตำรวจเอกสมหมายแทบจะหล่นลงไปกองอยู่กับพื้น เพราะในซากรถเก๋งนั้น มีพร้อมทั้งผู้ชายวัยกลางคนกับผู้หญิงวัยกลางคนที่เป๋นพ่อแม่ของหญิงสาว ทั้งสองคนนั้นอยู่ด้านหลังของเบาะ

เนื้อตัวและใบหน้าของทั้งสองเต็มไปด้วยเลือดสีแดงๆ และเมื่อจะมองมายังเบาะด้านหลัง หญิงสาวกับเด็กชายที่เป็นพี่น้องกันก็มีสภาพไม่ต่างไปจากผู้ที่เป็นพ่อแม่เลย สิบตำรวจเอกสมหมายนั่งตัวชานิ่งเหมือนถูกมนต์สะกด นัยน์ตาค้าง อ้าปากกว้างอยู่อย่างนั้น จวบจนกระทั่งเสียงรถของเพื่อนตำรวจที่ขับออกไปลาดตะเวนได้แล่นเข้ามาจอดที่หน้าโรงพัก สิบตำรวจเอกสมหมายก็ยังคั่งนั่งอ้าปาก ตาค้างอยู่เช่นนั้น จนเสียงวิ้งโครมคราม ขึ้นมาบนโรงพักจากหลายๆคน สิบตำรวจเอกสมหมาย จึงรู้สึกตัว

“เฮ้ยมีอะไรกันหรือวะ” สิบตำรวจเอกสมหมาย ทำเสียงเข้ม แล้วถามบรรดาเพื่อนๆตำรวจที่วิ่งหน้าตาตื่นขึ้นมานบนโรงพัก

“เฮ้ยหมายนั่งอยู่ที่หน้าโรงพักนะไม่เห็นอะไรบ้างเลยหรือไงกันวะ”

สิบตำรวจเอกอุททองถามเสียงสั้นๆ ใบหน้าซีดเผือกขาวไถ่ตามงานไหว้เจ้า

“เห็นนะ ว่าแต่แกเถอะอุททองเห็นอะไรมาหรือวะ ถึงได้พากันวิ่งหน้าตาตื่นขึ้นมาโรงพักกันอย่างนี้นะ”

สืบตำรวจเอกสมหมายถาม คราวนี้เพื่อนๆ
ตำรวจหลายๆคนต่างก็พูดตรงกันว่า ที่ชากรถเก๋งนั้นมีผี
สี่คนพ่อแม่ลูกนั่งอยู่ในรถ เลือดท่วมตัวด้วยกันทุกคน
ที่นี่แหละบรรดาตำรวจทุกคนต่างก็หิยพระที่ห้อยอยู่
กับสร้อยคอขึ้นมาพนมไหว้กันอย่างพร้อมเพรียงต่างก็ไม่มี
ใครอายใครกันแล้วที่ตาขาวกลัวผีกันจนออกนอกหน้า
กันอย่างนี้ เพราะทุกคนต่างคิดตรงกันว่า เป็นตำรวจ
ไม่ใช่หมอผีจะได้ไม่ต้องกลัวผี

แล้วเหตุการณ์อันสยดสยองขวัญจากบรรดา
ตำรวจทั้งหลายต่างก็พูดกันอย่างไม่หยุด จากปากคน
หนึ่งไปสู่อีกปากคนหนึ่ง จนที่สุดเข้าถึงหูของเจ้านาย
ระดับผู้กำกับ แรกๆท่านเองก็ยังว่าเป็นเรื่องเหลวไหล
แต่เมื่อจะถูกบรรดาลูกน้องตำรวจที่โรงพักทำทนายให้มา
อยู่บนโรงพักในตอนกลางคืน ท่านผู้กำกับเองก็เลย
พลอยเจอดีไปด้วย

ท่านผู้กำกับจึงไปนิมนต์หลวงตาที่วัดใกล้เคียงกับ
โรงพักให้มาช่วยส่งดวงวิญญาณ บรรดาตำรวจและลูก
เมียของตำรวจที่โรงพักจึงพากันมาร่วมในพิธีนี้กันด้วย
ไม่ว่าวันกระทั้งกันยาและหนูตุน

ขณะที่หลวงตากำลังสวดส่งดวงวิญญาณทั้งสี่อยู่นั้น พลันทุกๆสายตาที่เฝ้ามองพิธีกรรมกันอยู่นั้นต่างก็มองเห็นเหมือนกันว่า ดวงวิญญาณทั้งสี่ดวงได้มาก้มกราบขอบคุณหลวงตาที่กำลังทำพิธีอยู่ ซึ่งนั่นก็หมายถึงว่า ดวงวิญญาณเหล่านั้นจะได้ไปสู่สุคติไปเกิดกันแล้ว และไม่ต้องเป็นวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ในชาครดเก้งนั้นอีกต่อไป

แล้วจู่ๆหนูคุณก็ร้องกรี๊ดขึ้นมาอีก พร้อมกับพูดขึ้นมาว่า ทั้งสี่นั้นแหละที่หนูคุณเคยเห็นนั่งอยู่ในชาครดเก้ง ทุกสายตาจึงมองมาหาหนูคุณ หลวงตาจึงให้กันยาพาหนูคุณกลับไปที่บ้านพักก่อน เมื่อท่านทำพิธีส่งดวงวิญญาณทั้งสี่เสร็จเรียบร้อยหลวงตาจึงให้สืบทารวเอกสมหมายพามาที่บ้านพัก และได้มอบสายสิญจน์ให้แก่สืบทารวเอกสมหมายให้ผูกไว้กับข้อมือของหนูคุณ จากนั้นหนูคุณก็คลายความหวาดกลัวกับเรื่องผีลี้ลับที่ชาครดเก้งนั้น

ชีวิตของสืบทารวเอกสมหมายยังคงเป็นตำรวจอยู่ ก็คงจะต้องพบเจอกับสิ่งที่แปลกประหลาดอีกมากมาย แต่สืบทารวเอกสมหมายก็ได้บอกแก่กันยาและหนูคุณว่า ชีวิตที่เกิดมาแล้วก็ต้องสู้ สู้กับทุกสิ่ง

ผ่านเข้ามาในชีวิตเรา ไม่ว่าจะเป็นผีสาวนางไม้ หรือ
กระตังคนร้าย

////////////////////////////////////